

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 259: Trong Tâm Đường Như Không Có Việc Gì, Lặng Trong Ngưng Tịch, Chẳng Bị Lay Chuyển

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 018)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nhi tâm trung nhược vô kỳ sự, trạch nhiên ngưng tịch, bất vi sở động.】

(Tạm dịch: Mà trong tâm đường như không có việc gì, lặng trong ngưng tịch, chẳng bị lay chuyển.)

Đây chính là chẳng phải tâm luân hồi, đây chẳng phải là nghiệp luân hồi. Vậy ở trong tâm thì như thế nào? Là thanh tịnh rỗng rang, “nhất trần bất nhiễm” (một hạt bụi cũng không dính mắc), “nhược vô kỳ sự” (như chẳng có việc gì). Mỗi ngày đều chân thật, nỗ lực mà làm việc, nhưng làm rồi thì sao? Không có việc gì cả!. Làm việc như vậy thì rất vui vẻ, không mệt không chán, quý vị sẽ không cảm thấy mệt nhọc.

Hạng người thông thường làm việc, làm một chút việc thôi là họ đã cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy vất vả rồi. Vì sao lại mệt? Vì họ chấp trước, phân biệt: “Hôm nay tôi đã làm rất nhiều, rất nhiều việc”, nghĩ thế thì sao mà không mệt cho được!. Đương nhiên là mệt rồi. Bồ Tát một ngày làm biết bao nhiêu việc, nhưng ngài thấy như chưa làm, như không có việc gì, trong tâm vô sự, thì ngài làm sao mà mệt được!.

Chúng tôi thường hay khuyên mọi người, nhất là những người lớn tuổi, cần phải nghỉ ngơi nhiều một chút, nhưng thực sự mà nói, nghỉ ngơi cũng mệt. Tại sao nghỉ ngơi mà vẫn mệt? Vì đang khởi vọng tưởng. Thân thì nghỉ ngơi, nhưng ý niệm đâu có nghỉ, cho nên họ vẫn thấy mệt, vẫn sẽ thấy mỏi mệt; điều quan trọng nhất là ý niệm phải được nghỉ ngơi.

Tâm thanh tịnh rồi, thì cái thân này làm việc từ sáng đến tối, làm nhiều bao nhiêu đi nữa cũng không mệt. Những sự việc này, các vị đồng tu không ngại gì

mà hãy thử nghiệm xem, thì sẽ có thể thấu hiểu được. Điều này là sự thật, quý vị sẽ làm việc với tinh thần sung mãn, thậm chí buổi tối không ngủ mà làm việc cũng chẳng thấy mệt, càng làm lại càng vui sướng.

Nếu quý vị không tin, tôi lấy một ví dụ rất hiển nhiên: những người trẻ tuổi đi khiêu vũ, nhảy suốt hai ngày hai đêm, họ rất hoan hỷ, họ không thấy mệt. Lại có người đánh mạt chược, đánh suốt thâu đêm, họ cũng không mệt. Đó là gì vậy? Là do tinh thần chú tâm, họ cũng không có vọng tưởng nào khác. Họ đánh bài mà nếu khởi vọng tưởng thì sẽ bị thua tiền, cho nên họ cũng tập trung tinh lực, cũng nhập vào tam muội, nên họ cũng làm được như vậy.

Có điều, cái đó chưa phải là rốt ráo, trong tâm đó vẫn còn có niệm, chỉ là niệm của họ tập trung lại, họ không có quá nhiều tạp niệm lăng xăng, họ tập trung, chỉ còn một vọng niệm hoặc vài vọng niệm. Vọng niệm của họ ít đi, cho nên họ mới có thể không mệt không chán. Nếu như ngay cả một vọng niệm cũng không còn, thì tinh thần đó sẽ cực kỳ sung mãn, người đó sẽ không biết mệt mỏi là gì.

Cho nên rất nhiều người cảm thấy: “Tôi tụng kinh Vô Lượng Thọ, tụng một cuốn mà tụng không nổi, thấy rất mệt”. Họ đến nói với tôi. Tôi bảo: “Vậy phải làm sao? Thôi được, ông hãy chia ra vài đoạn mà tụng, mỗi lần tụng một đoạn nhỏ vậy!”. Đây là không còn cách nào khác, điều này chứng tỏ vọng tưởng quá nhiều. Họ vừa nói ra câu ấy, tôi liền biết ngay là vọng tưởng quá nhiều. Một bộ kinh, người sơ học tụng mất hai tiếng đồng hồ, mà hai tiếng đồng hồ định lực cũng không có, thì mới biết vọng niệm của họ nhiều đến mức nào!. Căn bệnh này rất nghiêm trọng, nhất định phải khắc phục.

Cần phải học cho được “Tâm trung như vô kỳ sự” (trong tâm dường như không có việc gì), cần phải thật sự buông xả. Buông xả thì bắt đầu buông từ đâu?. Phật ở trong kinh giáo dạy bảo chúng ta rất nhiều, hãy bắt đầu buông xả từ chỗ mà quý vị chấp trước nặng nhất. Ví dụ như chúng ta xem trọng tiền tài, thì chúng ta hãy ra tay từ chỗ tiền tài trước; chúng ta xem trọng danh tiếng, thì hãy ra tay từ chỗ danh tiếng trước.

Tình trạng của mỗi người đều không giống nhau, bệnh tình của mỗi người cũng khác nhau, căn bệnh nào nặng nhất thì trị ngay từ chỗ đó. Thông thường mà nói, người xem trọng tiền tài thì chiếm số đông hơn một chút, nhưng cũng không nhất định.

Ví dụ như trước đây ở Đài Loan, Lão Pháp sư Đạo An quả thật không tham tài, Ngài xem tiền tài rất nhẹ, nhưng Pháp sư Đạo An lại xem trọng cái danh. Cho nên có người liền lừa gạt Ngài, họ lập một công ty rồi mời Ngài làm Chủ tịch Hội đồng quản trị, Ngài rất vui vẻ. Làm Chủ tịch thì phải bỏ tiền ra, tiền của Ngài liền lập tức đem ra hết, thế là bị người ta lừa mất. Tập khí nào nặng, thì ra tay ngay tập khí đó, hãy xả bỏ nó đi, đoạn trừ nó đi, để “trong tâm như vô kỳ sự”.

Cho nên câu “như vô kỳ sự” này, cảnh giới trong đó cũng có cạn sâu rộng hẹp khác nhau. Chúng ta cần phải biết, bản thân mình mắc căn bệnh nào nặng, thì ra tay từ chỗ đó. Xả!. Xả rồi, thì tâm của người ấy sẽ thanh tịnh.

“Trạm nhiên ngưng tịch” (Lặng trong ngưng tịch), đây là công phu đã thành tựu rồi. “Trạm nhiên” là tỉ dụ, giống như nước trong vại, nước rất trong treo, không có ô nhiễm, rất trong rất sạch, không có sóng gợn. Nước khi bình lặng, khi ở trong định, đó là trạm nhiên ngưng tịch. **“Bất vi sở động”** (Chẳng bị lay chuyển), là không còn bị cảnh giới bên ngoài lay động nữa.

Trước kia tôi tham tài, bây giờ dù có bao nhiêu vàng bạc châu báu bày ra trước mắt, tôi cũng không động tâm, như vậy là thành công rồi. Cho nên tâm phải bất động, còn sự việc thì vẫn phải làm. Tâm bất động, đó chính là tâm Phật, tâm Bồ Tát; tất cả sự nghiệp mà quý vị làm gọi là sự nghiệp Bồ Tát, thì đó không phải là nghiệp luân hồi.

Tâm hễ vừa động, hễ còn một chút phân biệt chấp trước, tham sân si mạn, thì đó là tâm luân hồi, những việc Phật sự đã làm đều trở thành nghiệp luân hồi, hướng hồ là những việc thiện việc ác gì của thế gian, cái đó thì không cần phải nói nữa. Mấu chốt chính là ở điểm này, thật đúng là “sai một ly, đi một dặm”.

“Thử tức thị bất thủ pháp tướng đích chân thật nghĩa” (Đây chính là nghĩa chân thật của việc chẳng chấp lấy pháp tướng). Chẳng chấp lấy pháp tướng, cũng chẳng chấp lấy phi pháp tướng.

Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây thôi.